

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτά,
περὶ σεύματα μεγάλα δίχως νᾶχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσως Ἐπαρχίας — καὶ ἴσθ' Ἐξωτερικόν,
ἰσχυρὰ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσθ' ἡμέρη.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴσθ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δικάρα.

Τοῦ Ἰουλίου δεκάκι καὶ δέκα,
ὡς ἐδῶ πέρα, Ρωμῆς μου, στέκα.

Ὅκτω πόυντος κι' ἑβδομήντα καὶ ἀκόμη ἑκατό,
τὸν Ρωμῆδ' γιὰ ἓνα μῆνα κατὰ μέρος παραιτῶ.

Ὁ Ρωμῆς adieu σὰς λέει
καὶ γελᾷ μαζί καὶ κλαίει.

Λοιπὸν συγγνώμην ταπεινῶς ἐξ ὧλων σας ζητῶ
καὶ τοὺς γνωστοὺς κι' ἀγνώστους μου τοὺς ἀποχαιρετῶ.
Σὰς λέγω, φίλοι Ἕλληνες, μὲ λύπην καὶ μὲ πόνον
ὅτι θὰ παύσω τὸν Ρωμῆδ' δι' ἓνα μῆνα μόνον,
διότι ἐτοιμάζομαι δρῶ τόμους νὰ ἐκδώσω
καὶ ἀπορῶ κι' ἐξίσταμαι πῶς θὰ τὸ κατορθώσω.

Μὴ μὴ θυμώσετε γι' αὐτό, καλοὶ συνδρομηταί,
καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσται μου κι' οἱ ἀνταποκριταί.
Ὁ χρόνος, καθὼς ξέρετε, ὥσάν πουλὶ διαβαίνει,
καὶ δὲν θὰ χάσετε πολὺ ἂν κι' ὁ Ρωμῆς δὲν βγαίνη.
Εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας σας γελῶντες δέξασθέ με,
μικρὸν καὶ οὐχ ὁρᾶτε με, μικρὸν καὶ ὀφεισθῆ με.

Ἐλπίζω δέ, ἀγαπητοί, πῶς μετὰ ἓνα μῆνα
καὶ πάλιν εἰς τὰ ἴδια τῆς θᾶ εἶναι ἡ Ἀθήνα,
πῶς δὲν θὰ λείψουν οἱ θερμοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται,
πῶς κι' οἱ Τελωναὶ βέβαια θὰ κλέβουνε ὡς τότε,
πῶς θὰ πληθαίη πάντοτε ἡ λέρα καὶ ἡ βρῶμα,
καὶ ἴσθ' Παρίσι ὁ Τσιγγρὸς θὰ ξύνεται ἀκόμα.

Ἐλπίζω πῶς θὰ ἔχωμεν καὶ νέας ἐκλογὰς
μὲ μαχαιριαῖς, μὲ κουμπουριαῖς, μὲ φόνους καὶ σφαγὰς.
Ἐλπίζω πῶς δὲν θ' ἄχουνε πεντάρια τὰ Ταμεῖα,
πῶς κι' ἄλλας κόμπους θὰ εὐροῦν ἀρχαίου μεγαλείου,
ἐλπίζω θεῖα χάριτι πῶς δὲν θὰ λείψῃ μία
ἀπὸ τὰς τόσας ἀρετὰς αὐτοῦ τοῦ βασιλείου.

Ἐλπίζω, φίλοι Ἕλληνες, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
πῶς δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος κανεὶς πρὸς τὸ παρόν.
Καὶ νῦν πρὸς πάντας εὐχομαι, κυρίους καὶ κυρίας,
πρὸς τέρψιν καὶ χαρὰν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου,
ὧλους μὲ πάχος νὰ σὰς ἴβῃ καὶ μὲ περιφερείας
καθὼς ἐκείνην τοῦ Μιμῆ τοῦ Παππαρηγοπούλου.

Μὲ ταύτην τὴν παρήγορον καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα
τινάζομαι ἀκράτητος ὅτις ἀστραπῆς τοὺς ἵππους
μὲ σηκωμένα τὰ μαλλιά καὶ μὲ στοιμμένη βίδα,
κι' ἐντὸς μικροῦ ὀφθόμεθα καὶ πάλιν εἰς Φιλίππους.
Γιὰ ἓνα μῆνα μοναχὰ τὴν τὴν παραιτῶ,
τόκα λοιπὸν κι' ὁραβουάρ, σὰς ἀποχαιρετῶ.

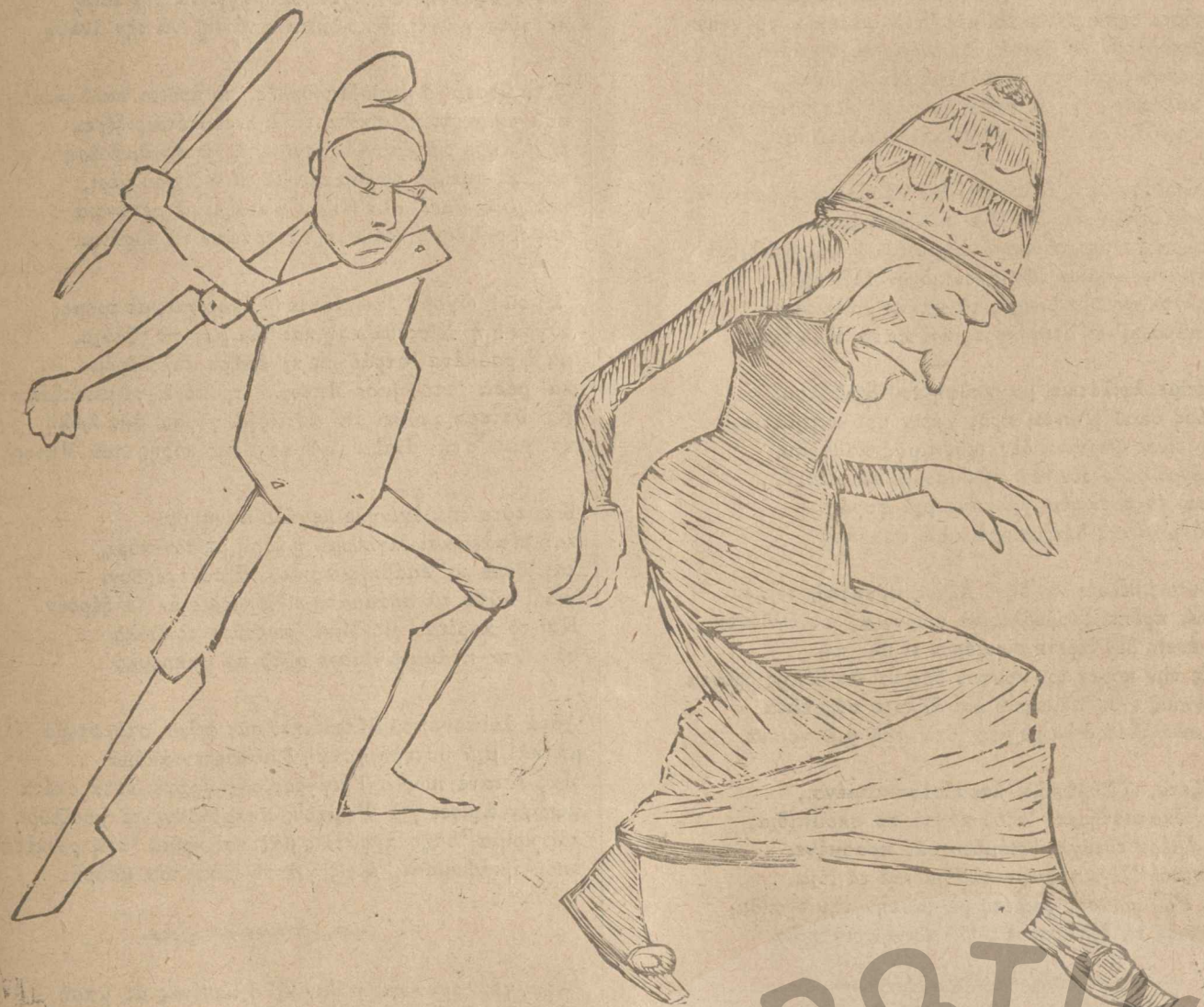
Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὰ ἐμαθες, βρέ Περικλῆ, τὰ θλιθερά μαντάτα;
ὁ Δήμαρχος, ποῦ ὁρίσκειται ὁτὴς ξενιτιάς τῇ στρατά,
εὐχαριστεῖ θερμότατα τὴν τάξιν τῶν ἐμπόρων
καθὼς καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν τῶν ψηφοφόρων,
ἀλλὰ μᾶς γράφει ἔπειτα μὲ φιάκα καὶ μὲ τρόπο
πῶς Δήμαρχος δὲν δέχεται νὰ γίνῃ μὲς ὁ στὸν τόπο.
- Π.—Δὲν μᾶς ἀφίνει καὶ αὐτὸς μὲ τὸ πολὺ καμάρει;
Φ.—Ἄμμ' δὲν σοῦ τῶλεγα ἐγὼ, διχάλου κασιδιάρη,
πῶς ὁ Ἀνδρέας Δήμαρχος δὲν θὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ,
διότι δὲν θὰ εὐκαιρῇ τὰ πίσω του νὰ ξύνη;
Καλλίτερα δὲν ἦτανε, ἂν εἴχαμε κεφάλι,
νὰ βγάξουμε τὸν Νικολῆ, τὸν Σοῦτσο ἢ τὸν Ράλλη,
γιὰ νὰ 'συχάσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ νταδατοῦρι
καὶ νὰ μὴ δώσωμε λεπτὸ γιὰ τοῦ Τσιγγροῦ τὴ μούρη;
Νά! τώρα πέντε φάσκελα, μωρὲ ντεληφυσέκη,
νά! κι' ἄλλα πέντε φάσκελα σ' ἐμένα τὸν ζευζέκη,
ποῦ σ' ἀκουσα σὰν παλαῶς κι' ἐψήφισα τὸν Χιώτη,
νὰ κάμω τάχατε κι' ἐγὼ τὸν ποῦρο πατριώτη.
Πάει λοιπὸν, βρέ Περικλῆ, ἡ τόση φασαρία
κι' ὁ Δήμαρχος ὁ Χιώτης μας μᾶς ἀφῆσε ὅτ' ἀκρύα,
καὶ κρῖμα ποῦ ἐδιάβαζα μετὰ ἐπιστάσις
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος περὶ δημαιορεσίας
καὶ ἤμουν ἑτοιμος κι' ἐγὼ τὰ δόντια μου νὰ τρίξω
καὶ φανερά τῆς ἐκλογῆς τὸ κύρος ν' ἀποδείξω.
Ὅρσε λοιπὸν δὴ φάσκελα ὅσους τόσους φουκαράδες,
ποῦ τοῦ Τσιγγροῦ ἐπρόσμεναν νὰ φᾶνε τοὺς παράδες,
καὶ ἤλπιζαν πῶς χάρισμα θὰ τρῶνε καὶ θὰ πίνουν
καὶ χρυσοκάνθαροι κι' αὐτοὶ ὀργήγορα θὰ γίνουν.
Ὅρσε καὶ σὺ ποῦ ἰστένευες παράδες πῶς θὰ πάρῃς,
καὶ τώρα εἰς τὸν πάγκο του ὁ κάθε κατεργάρης.
Π.—Ἐγὼ νομίζω, Φασουλῆ, πῶς ὁ Τσιγγρὸς δὲν θέλει
κι' ὅλο τηλεγραφῆματα ἀρνητικὰ μᾶς στέλλει,
γιατὶ θαρρῶ τὴν ἐκλογὴ τὴν βλέπει ὅτι σ' ἀποδοῦναι...
Φ.—Ἀλλ' ἔμωσ τώρα, Περικλῆ, παραίτα τὴν μουρμουῖρα,
κι' ἐλθε εἰς τὴν ἀγκάλῃ μου νὰ σὲ σφιταγκαλιχίσω
καὶ μὲ θερμὰ φιλήματα νὰ σὲ καταχορτάσω.
Ὡ μὲν ἀμὲ, ζε τέμ, ζε τέμ, καὶ πάντα ζε ταντόρ,
κέσκε βουλέ, βρέ Περικλῆ, κέσκε βουλέξ ἀνκόρ;
Π.—Τί ἐπαθες, βρέ Φασουλῆ;
Φ.—Μὲ δάκρυα καὶ πόνο
σὲ παραιτῶ, βρέ Περικλῆ, γιὰ ἕνα μῆνα μόνο.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Μὰ τὸ σταυρὸς... σ' ἀφίνω, μίο κάρω,
καὶ πῶς τὸν ἀέρα μου σὰν ἀνθρώπος νὰ πάρω,
καὶ ἂν ὁ Χιώτης Δήμαρχος καὶ γίνῃ καὶ δὲν γίνῃ
ὁ πατριώτης Φασουλῆς λεπτὸ γι' αὐτὸ δὲν δίνει.

Εἰς ὑποθέσεις, Περικλῆ, θ' ἀσχολεῖσθαι οὐδὲν
θὰ τρέφωμαι μὲ ρεμβασμούς καὶ ὑψηλὰς ἰδέας,
ὥς ὅτου πᾶς εἰς ἀνθρώποι ν' ἀλλάξουνε κεφάλι
κι' ὥς ὅτου τὴν ρεπούμπλικα καὶ ὁ Τριαντάφυλλος
Π.—Μήπως σκοπεύεις, μασκαρά, σ' αὐτὰς τὰς παρὰ
ἐκ νέου φιλολογικὰς νὰ δώσης ἐξετάσεις;
Φ.—ἴσως νὰ γίνῃ καὶ αὐτό....
Π.—Σὰν τέτοιο μὲ μορφή;
Φ.—Τί τέτρεται ἡ αὐριον κανένας δὲν γνωρίζει.
Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν σκέπτομαι ἐγὼ σὲ βεβαίως
πῶς θὰ σ' ἀφήσω μοναχὸ γιὰ ἕνα μῆνα μόνο.
Σὺ δέ, ὦ φίλων κράτιστε καὶ βρώμα τοῦ θρόνου,
γιὰ τὴν μικράν μου στέρῃσιν μὴ λυπηθῇς καὶ ἄλλοι
καὶ τὸν κακὸν σου, Περικλῆ, ὅπως ἴσως πᾶσι
ἐξαπλόνου μὲς ὁ στὸν καφφενέ, ἐξαπλόνου ὅτι τῶν
καὶ κάπου κάπου διάβαζε μετὰ ἐπιστάσις
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος περὶ δημαιορεσίας,
καὶ γράφε ἄρθρα σοδαρά, ξερά ξερά καὶ σέτα
καὶ στέλλε τα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ δημοσιεύε τα
καθὼς καὶ ὁ Δωρόθεος ἐκ τῆς μονῆς Πεντέλης.
μὴν εἶσαι, βρέ, βρωμόσκυλο, μὴν εἶσαι, βρέ, παλαῶς
διότι πρόξενος κακῶν ἐστὶ καὶ ἡ ἀρχὴ....
ρίξου εἰς τὰ οἰκόπεδα καὶ ὅτ' ἀμεταλλουργῆ,
ἂν δὲ γουργούραις κάποτε ὁ στέμαχος σου κῆρε,
ζήτα παράδες τοῦ Τσιγγροῦ, κι' ἐκείνους θὰ πᾶς.
Καὶ τώρα σ' ἐμπιστεύομαι, φυγῇ μου Περικλῆ,
τὸ ἀργυροῦν παράσημον, κι' ἀμέσως φύλαξέ το.
Εἰς μέρος ἀσφαλέστατον καλὰ νὰ τὸ σφαλίσῃ,
μὰ πρόσσεχε, βρέ μασκαρά, μὴν πᾶς καὶ τὸ ποῦ
καὶ μέσα σ' ἄλλα χάσωμε κι' αὐτὴ τὴν ἵππου
καὶ τότε κατκνήσωμε γιὰ ἐλεημοσύνη.

Π.—Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτα;

Φ.—Καλὰ δὲν ἐνθυμῶμαι.
ὅ,τι κι' ἂν ἔχω τὸ φορῶ καὶ κλέφτῃ δὲν φοβῶμαι.
Π.—Καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, ὅπου μ' ἀφίνεις μᾶς,
σὲ ποῖόν, μωρὲ, θὰ ρίχνωμαι καὶ ποῖόν θὰ μαγαλιῶ;
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Περικλῆ, τὸ ρόπαλό σου πᾶς
καὶ μ' ὅλη σου τὴ δύναμι τὸν ἑαυτὸ σου ἐβέρ.
Ἀλλ' ἔμωσ καὶ εἰς τὸ βωδὸβιλλ τοῦ Τζόχα νὰ πᾶς
καὶ κάνε τὰ Φραντζέζικα πῶς τὰ καταλαβαίνεις
κι' ὅταν ἀκούῃς νὰ γελοῦν οἱ θεαταὶ οἱ ἄλλοι
γέλα καὶ σὺ μὰζι μ' αὐτοὺς καὶ κούνα τὸ κεφάλι,
κι' ἂν σὲ φλογίξῃ κάποτε κανένα μαῖρο μάτι
ἢ καμμιὰ γάμπα τορνευτὴ καὶ ἀρκετὰ γεμάτη,
φυχυρολουσάις δυναταῖς νυχθημερὸν νὰ κἀνῃ,
καὶ τὸ γιατί τὸ ἐννοεῖς καὶ τὸ καταλαμβάνεις.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, σ' ἀφίνω καθὼς εἶπαι,
καὶ εἴθε πολυχρόνιον ὁ Κύριος ποιῇσαι.
Χαρίλαον Πρωθυπουργὸν καὶ Θεωρῆν ἐπίσης
καὶ τὸν Μεγαλειότατον μετὰ τῆς βασιλείας,
μετὰ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῶν βασιλοποιῶν,
τῶν θεραπόντων τῆς Αὐλῆς καὶ ἄλλων τεκνέων,
κι' ἐμεῖς καὶ σὲ καὶ σύμπαντες τοῦ θρόνου τοῦ τοῦ ἐκείνου
Δημάρχους καὶ Δημοτικούς Παρέδρους καὶ Συμβούλους.
Ἀντί, φίλε Περικλῆ, αὐτάδελαφές μου κάρω...
Π.—Ὡρα καλῇ, βρέ Φασουλῆ, καὶ λάβε μὴ σφαλίστρα.

Λοιπὸν ζητεῖς Καθολικοὺς νὰ μᾶς βαπτίσῃς, Πάππα;
Ὅρσε καὶ σὺ τρεῖς μαγκουριαῖς, δὴ γρόθους καὶ μίση φάπα.

Ὁ Ρωμῆος καὶ πάλι
γιὰ Συμβούλους ψάλλει.

Πᾶς λοιπὸν τῶν ἐκλογῶν ἡ θέρμη κι' ἡ φωτιά,
πᾶνε τὰ τόσα κόκκινα καὶ πράσινα χαρτιά,
πᾶνε τὰ γέλοια τὰ πολλὰ κι' οἱ ἀγνωστοὶ κουμπάροι,
καὶ τὸ κρασί τοῦ Πρίγκηπος καθὼς κι' οἱ μπακαλιῆροι,
μὰ πᾶνε καὶ οἱ Σύμβουλοι, καὶ μόλις τώρα μένει
ἡ μούρη τοῦ Στεφάνουρος ὅσους τοίχους κολλημένη.

Πᾶνε λοιπὸν κι' ἡ ἐκλογαῖς, ποῦ ἐβγάσαν ψωμί,
καὶ τώρα κάθε φουκαράς, ἐπιτυχῶν καὶ μὴ,
εὐχαριστεῖ τοὺς ἐκλογεῖς μὲ κατ' ἐφημερίδα,
καὶ νὰ μὴ βγῇ ὁ Πιρπῆγος καὶ ὁ Καλομοιρίτσας;
διότι τὸν ἐτίμησαν καὶ πάλιν παρ' ἐλπίδα.
Ἀλλ' ἔμωσ καὶ οἱ ἐκλογεῖς εὐχαριστοῦν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ὅλοι δευτέρᾳ ἐκλογῇ ἐλπίζουν πῶς θὰ γίνῃ.

Καὶ τίς ἀπὸ παράπονα Συμβούλων θὰ μᾶς σῶσιν;
ἀπὸ παντὸς ἀναφοράς κι' ἀδικιοπαῖς μουρμουῖρας,
καὶ βέβαια θὰ ἐβγαίνῃ καὶ οἱ ἐγγόνια τόσας,
ἂν μὲς ὅτῃς τρύπαις τῶν καλῶν δὲν ἦσαν πατασοῦραις.
Τόμολογουν καὶ οἱ ἐχθροὶ, τόμολογοῦν κι' οἱ φίλοι,
πῶς πατασοῦρα δούλεψε ὅτῃς κἀλλίαις καὶ παντόλιν.

Πᾶς ἦτο δυνατόν ποτε νὰ ἐβγῇ ὁ Φιλῆμων;
καὶ ὁ Στεφάνουρος νὰ μὴ βγῇ, τὰ μέλα ἐπιστήμων;
πῶς ἦτο δυνατόν ποτε νὰ βγῇ ὁ Ζαχαρίτσας;
καὶ νὰ μὴ βγῇ ὁ Πιρπῆγος καὶ ὁ Καλομοιρίτσας;
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ βγῇ καὶ ὁ Κωνσταντίνος;
κι' ὁ Προεδάκης νὰ μὴ βγῇ καθὼς κι' ὁ Γιασεμίδης;

Πάνε λοιπόν κι' ἡ ἐκλογαῖς, καὶ τώρα μὲ μιὰ σκάλα
καμπόσοι ξεπαπύτωτοι μὲς 'στὰ σοκάκια τρέχουν
καὶ ξεκολλοῦν καὶ ξεκολλοῦν ὀνόματα μεγάλα,
ἀλλὰ ἐκεῖνα φαίνεται ξεκολλημὸ δὲν ἔχουν.
Τὰ 'κόλλησαν 'ψηλὰ 'ψηλὰ μὲ γόμα καὶ τσιρίσι,
νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' 'Ανατολὴ καὶ Δύσι.

Πάνε λοιπόν κι' ἡ ἐκλογαῖς, δὲν πέφτει πιὰ ρουκέτα,
κανένας ὑποψήφιος δὲν δίνει πιὰ τσιγάρο,
καὶ τώρα μὲ προγράμματα Συμβούλων καὶ μπιλιέτα
ἔως ἀπάνω 'γέμισε τῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο.
Τὰ πάντα φροῦδα ὄνειρα, τὰ πάντα ματαιότης,
'στὸ κάρο κι' οἱ Στεφάνορες καὶ πᾶσα ἐξοχότης.

Ὡ κόσμε ἀφιλότιμε, μαγκούφη τοῦ διαβόλου,
ἐκείνους ὅπου γίνονται πρὸς χάριν σου κομμάτια,
ἐνόσω εἶναι ζωντανοὶ δὲν τοὺς τιμᾷς καθόλου,
καὶ μόνον δταν σὺν θεῷ σφαλίσουνε τὰ μάτια,
θυμᾶσαι τὸ τί ἔκαμαν γιὰ σένα μιὰ φορά,
καὶ τότε χύνεις δάκρυα γιὰ κάθε φουκαρᾶ.

Ἄν ὄντως θέλετε νὰ 'δῇ ὁ Δῆμος προκοπὴ
βεβαίως πρέπει Σύμβουλοι νὰ γίνουν κι' οἱ ὀγδόντα,
ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε συμφέρον τί θὰ 'πῇ
καὶ εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
Μὲ μόνους τοὺς δεκαοκτὼ καὶ ἄλλοιτε σᾶς εἶπα
πῶς μοναχὰ θὰ κάνουμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα.

Ἐλπίζετε, ὦ Σύμβουλοι κρηδοτακισμένοι,
καὶ ἂν ἐκαταντήσατε 'στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
ἀλλὰ ἡμέρα εὐτυχῆς θριάμβου σᾶς προσμένει
κι' ἴσως σὲ 'λίγο νᾶχουμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς σᾶς χαιρετᾷ μὲ ταύτην τὴν ἐλπίδα,
εὐχόμενος τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα.

Ἀπὸ τῇ Χιδ ἐπιστολή,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Σιδρ Ρωμῆ....

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ἠκάμαμε πολλὰ
γιὰ τὸν σιδρ 'Ανδρέα μας, γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ Χιδίτη,
'στὸ πόδι ἐσηκώσαμε τὸν κάθε μαχαλᾶ
καὶ ἔλ' οἱ παρακατινοὶ 'μαζεύτηκαν κι' οἱ πρῶτοι.
μισὲ Μπουρλῆς, μισὲ Τζαννῆς, μισὲ Ζωρζῆς καὶ ἄλλοι,
ποῦχουν τὰ γρόσα τὰ πολλὰ καὶ τὸ σωστὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τῇ διαδήλωσι ἐν ἤλειψε κανεῖς
καὶ μιὰ ρουκέτα μακρουλὴ 'βαστοῦσε ὁ Τζαννῆς,
καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ, ποῦ κάνει σὰν λωλὸ,
σὰν ἴντα νᾶναι, τοῦλεγε, αὐτὸ τὸ μακρουλὸ;

Μὰ ὁ Τζαννῆς ἐν εἶχενε κουράγιο νὰ τὴν κάμῃ
κι' οὔτε κανεῖς 'βρισκούτανε νάλθῃ νὰ τὴν ἀνάλῃ.

'Στὸ ὕστερ' ὁ μισὲ Μπουρλῆς, τὸ πρῶτο παλληκάρι
ποῦ φαίνεται πῶς κᾶτι τί ἀπὸ ρουκέτας ἔχει,
τὴν 'πῆρε ἀπὸ τὸν Τζαννῆ γιὰ νὰ τὴν ἀμολάρῃ
καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ ἤκαμε μὲ τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι,
καὶ μνησθητὶ μου Κύριε φωνάζει μὲ μετάνοια
καὶ ἡ ρουκέτα ἤναψε κι' ἀστράψαν τὰ οὐράνια.

Ὡχοῦ! ὦχοῦ! 'φωνάξανε ἡ Χιδίτισαις μὲ τρῶμο,
οὔχοῦ! ἡ Χίος θὰ καὶ καὶ ἔλα μας τὰ τζάκια,
μὰ ἡ ρουκέτα 'στράβωσε κι' ἐπῆρε ἄλλο δρόμο
καὶ μέσα 'στοῦ μισὲ Μπουρλῆ τρυπνέει τὰ μπατζάκια.
Κι' ὕστερα φεύγει ἀπ' αὐτοῦ μὲ γύραις σὰν λωλὴ
καὶ μὲς 'στῆς ἀντζαῖς χώνεται τῆς κόρης τοῦ Μπουρλῆ.

Καὶ τότε πιὰ ἐγίνηκε μεγάλο πνηγύρι
καὶ πέφτει καὶ λιγοθυμᾷ ἡ κόρη μὲ τὸν κύρη,
καὶ ἔδανε κι' ἐπάθανε ὡς ποῦ νὰ συνεφέρουν,
γιατὶ αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ Χιδίταις ἐν τὰ ἔξερουν.
Καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ 'ρωτοῦσε τὸ λωλὸ
σὰν ἴντα πρᾶμμα νᾶτανε αὐτὸ τὸ μακρουλὸ.

Αὐτὰ λοιπόν ποῦ λέτενε καὶ σᾶς φιλῶ 'στὸ στόμα,
μὰ καὶ μιὰ ὕστερη γραφὴ διαβάσετεν ἀκόμα.
Μᾶς εἶπανε πῶς ὁ Τσιγγρὸς σᾶς γράφει νέτα σκέτα
πῶς ἐν ἀφίνει γιὰ Ρωμηοὺς σκαρτάδους τὸ χουζούρι,
καὶ κρῖμα 'στῆς παράταις μας καὶ κρῖμα 'στὴ ρουκέτα,
ὅπου ἠκάψαμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὴ 'δική του μούρη.

'Αναγγέλλομεν καὶ πάλιν κι' ὁ καθένας ἂς χαρῇ
ἐπὶ ἄλλος τρίτος τόμος κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ
τῆς λαμπρᾶς πινακοθήκης τῆς 'Εστίας τῆς γνωστῆς,
πλήρης τέχνης ἐξαισίας καὶ καθ' ἑλθα θαυμαστῆς.
Σᾶς τὸ λέμε δὲ γιὰ πρώτη καὶ γιὰ ὕστερη φορὰ
πῶς δὲν πρέπει καὶ γιὰ τέτοια νὰ λυπᾶσθε τὸν παρᾶ.

Ὁ προσφιλὴς μας Φέρμπος, τοῦπικλὴν Παναγιώτης,
φιλόλογος βαρβάρτος καὶ μυθογράφος πρώτης,
εὐδοκίμων κι' ἐν στίχοις καὶ ἄλλοις διαφόροις,
ἡσυχῶς ἐνυμφεῖσθαι καὶ οὕτως κατ' αὐτὰς
μετὰ τῆς νεωτέρας τοῦ Σαριπόλου κόρης,
μὲ χάριν προικισμένης καὶ τόσας ἀρετὰς.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἑνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὴ τῶν «Βυ Φρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπανάκιδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.